

**PILDE
ȘI POVESTIRI
PENTRU COPII – vol. V**

Tipărite cu binecuvântarea
Înalt Prea Sfințitului CALINIC
Episcopul Argeșului

CUPRINS

Precuvântare.....	5
Scrisoare adresată de Al. Vlahuță fiicei sale, Margareta.....	8
Despre bogați și săraci.....	10
Robiți de humă.....	16
Veșnicia sufletului.....	18
În căutarea lui Dumnezeu.....	20
Mintea încâlcită în războiul nevăzut.....	25
Tânărul Teofil, ascultătorul de părinți, binecuvântare și dar de la Dumnezeu.....	26
Viața Sfântului Simeon.....	33
Nu amâna pe mâine ce poți face azi pentru mântuire.....	37
Viața lui Iosif.....	42
Explicație la viața lui Iosif.....	70
Tăria credinței.....	76
Despre păcatul trufiei.....	90
Fiara apocaliptică.....	91
Viața și minunile Sfântului Ierarh Nicolae... Ț	93
Ștergarul.....	121
Maica Domnului și Ioan Cucuzel, slujitorul ei cel binecredincios.....	126

Despre bogați și săraci

(pilda Sfântului Varlaam)

A fost odată, nu de mult, un împărat mare, bogat și slăvit, și, pe când călătorea el într-o trăsură aurită și înconjurată de ostași, precum se cade împăraților, a întâlnit doi oameni îmbrăcați în haine negre, rupte și proaste, trași la față și tare galbeni. Împăratul însă îi cunoștea pe ei și știa că prin oboseire trupească de bună voie pentru Hristos, cu osteneala postului și cu sudoare, își cheltuiseră trupul, pentru mai multă cunoaștere de Dumnezeu și de voia Lui. Și cum i-a văzut pe ei împăratul, a coborât îndată din trăsură și, căzând la pământ, s-a închinat lor cu multă umilință. Apoi, sculându-se, îi cuprinse pe ei cu dragoste și-i sărută.

Dar dregătorii lui nu se puteau deloc învoi cu această întâmplare și cârteau nemulțumiți că ceea ce făcea el nu se cade slavei împărătești. Nepricepând însă cum să-i spună și nici îndrăz-

Respect pentru oameni și căm

nind a-l mustra în față, au spus fratelui împăratului să grăiască el cu împăratul și să-i zică:

- „Nu ți se cade a defăima slava coroanei împărătești”.

Așadar acesta, îndrăznind și grăind fratelui său, împăratul, a primit un răspuns de la împărat pe care atunci nu l-a înțeles.

Dar acest împărat avea obiceiul că atunci când da cuiva un răspuns de moarte, trimitea la poarta lui un vestitor, ca prin trâmbiță, cu un anumit semnal de moarte, să afle porunca cea împărătească, iar glasul trâmbiței îl cunoșteau toți, știind că vinovat se face acela de osândire la moarte. Deci, făcându-se seara, a trimis împăratul o trâmbiță de moarte, ca să trâmbițeze la poarta casei fratelui său. Iar acesta, cum a auzit trâmbița cea de moarte, s-a înspăimântat cumplit, și neînțelegând pentru ce, s-a gândit la aceasta toată noaptea. Iar a doua zi, îmbrăcându-se în haine de mâhnire și de plângere, împreună cu femeia și cu fiii săi, au mers la palatul împăratului și au stat înaintea ușilor, plângând și tânguindu-se.

Deci, l-a chemat pe el împăratul la sine și, dacă l-a văzut tânguindu-se, i-a zis:

- O, nepriceputule, te-ai înfricoșat atâta de un vestitor al fratelui tău, celui asemenea născut ca și tine și cinstit, față de care nu te știi vinovat nicidecum. Apoi cum ai putut tu să aduci părere de ocară asupra mea și învinovățire că am sărutat cu smerenie pe vestitorii Dumnezeului meu, care mi-au vestit mie cu mai mare

glas decât trâmbița, însemnătatea morții ce-mi șade dinainte? Și înfricoșată îmi este întâlnirea cu Dumnezeu, că eu îmi știu cele multe și mari păcate, ce am săvârșit, și mare trudă am ca să mă împac cu El, cu Domnul și Împăratul meu. Deci, iată, am ales un chip ca acesta, al trâmbiței de moarte, ca să te înveți tu singur din însăși muștrarea ta. Asemenea am chibzuit și degrabă voi muștra, la arătare, și pe cei ce s-au înțeles cu tine la defăimarea cea nedreaptă asupra mea.

Și astfel sfătuind și învățând pe fratele său, l-a slobozit pe el la casa lui.

După aceea, a poruncit împăratul să se facă patru sipete din lemn. Și a hotărât ca în două dintr-însele să se pună oase de morți, dar sipelele să se învelească cu aur, și cu piroane de aur să fie încuiate. Iar pe celelalte două, după ce pe dinafară le-a uns cu rășină și cu smoală, le-a umplut cu pietre scumpe și cu mărgăritare de mult preț și toate binemirositoarele miresme, și le-a înfășurat pe ele cu niște țesături aspre de păr.

Și a chemat apoi pe dregătorii ce se smintiseră de dânsul la întâmpinarea smerită a celor doi călugări, ce le păreau sărmani și neînsemnați. A pus cele patru sipete înaintea lor, cele aurite în mijloc, iar cele simple mai într-o parte și le-a cerut să cumpănească cu multă chibzuială, pe îndelete, de cât preț sunt vrednice cele aurite și la ce valoare se ridică cele unse cu smoală și rășină.

Dar ei, de îndată le-au și prețuit la mare preț pe cele aurite, de care se apropiară simțindu-se atrași de frumusețea lor. Le-atinseră apoi cu

Respect pentru oameni și cărți

măinile, le apreciară calitatea, fiind convinși în pripă că strălucirea lor le face vrednice de-a fi dorite și că-s pline cu împărătești coroane și comori. De cele unse cu smoală, însă, nu s-au apropiat prea tare, ci cu dezgust și fără a le atinge le-au socotit fără de vreo valoare, adică de un preț mic și prost.

Văzându-i, împăratul le aruncă o privire pătrunzătoare, plină de mahnire și cu întristare le zise muștrător:

- Am știut eu că așa vi se cuvine a vă grăi vouă, căci ochi trupești și trupesc chip de a vedea lucrurile aveți, dar aici nu se cade a socoti așa, ci a vedea și cu ochii sufletului pe cele ce sunt înlăuntru și ascunse, fie de cinste, fie de necinste, pe care cel fără de pricepere (fără darul lui Dumnezeu) nu le poate vedea.

Și, în vreme ce toți stăteau adunați în jurul sipetelor aurite, porunci împăratul să fie deschise acestea spre vederea tuturor. Dar vai, deschizându-le, un miros greu, respingător și rău se împrăștie dintr-însele încât toți se îndepărtară în grabă și cu scârbă, ținându-se cu amândouă mâinile de nas și uitându-se unii la alții cu uimire.

Atunci le-a zis lor împăratul:

- Acesta este *chipul acelora din lumea aceasta*, care, fiind îmbrăcați în haine luminoase și slăvite, umblând în trăsuri de mare preț, se mândresc cu multa lor putere și slavă a lumii acesteia, dar înlăuntru sunt plini de oase moarte, putreziciune, hoituri și duhoare, de tot felul

Respect pentru oameni și cărți

de lucruri rele, fățarnicie, poftă, patimi și toată răutatea.

Și porunci ca sipetele rău mirositoare să fie scoase afară de îndată.

După aceea, împăratul se apropie cu voie bună de sipetele unse cu rășină și cu smoală, care părând urâte și respingătoare la vedere, îi ținuseră departe pe slujitorii săi. Zâmbind, el porunci să se deschidă și acestea. Pe loc se auzi un murmur de uimire și încântare:

- Dar ce mireasmă plăcută se răspândește învăluindu-ne, se auziră glasurile câtorva curteni, și mulți priveau înveseliți, simțindu-se atrași să vină mai aproape.

- Apropiați-vă fără sfială, apropiați-vă! îi îndemnă împăratul.

Fără să mai aștepte o nouă invitație, se adunară cu toții lângă împărat, cucerți de mirosul bineplăcut dar și fascinați de strălucirile mărgăritarelor de mare preț.

Atunci le-a zis lor împăratul, cuprinzându-i cu o privire ușor muștrătoare, dar blândă și smerită, de slujitor bine-credincios al lui Dumnezeu:

- Știți voi, oare, cu cine se aseamănă aceste sipete? Ele sunt asemenea sufletelor luminate ale acelor doi oameni smeriți și bineplăcuți lui Dumnezeu, acei oameni îmbrăcați în haine negre și proaste, al căror chip dinafară văzându-l voi, ați socotit a fi o defăimare a coroanei împărătești plecăciunea mea până la pământ înaintea lor. Dar eu, primind învățătura lui Hristos și învățat fiind de El să-mi văd păcatele și nepu-

tința, m-am minunat de dâșii, cunoscând cu ochii sufletului frumusețea și cinstea lor sufletească și i-am socotit mai buni decât coroanele tuturor împăraților lumii, mai buni și mai cinstiți decât toată slava împărătească venită de la oameni”...

Și astfel înfruntându-i împăratul pe dregătorii săi, i-a învățat a nu se mai sminti de aparențe, de cele văzute cu ochii superficiali ai trupului, ci să ia aminte mai întâi la cele bineplăcute lui Dumnezeu, gândind cu profunzime și privind cu ochii cei luminați ai sufletului, la cele ascunse dinlăuntru ale omului.

† † †

De aceea, dragii mei, fiecare e dator să-și cerceteze cu mare atenție sufletul și să se cunoască pe sine ca să descopere de nu cumva acești ochi sufletești sunt orbi, iar de-i așa, să alerge în grabă la Sfânta Biserică ca să-i ceară ajutor duhovnicului său. Fiindcă orbirea aceasta ne vine numai din cauza păcatelor nespovedite și purtate cu nerușinare în suflet împotriva conștiinței noastre. Duhovnicul ne ajută ascultându-ne durerea și păcatele (pe care le mărturisim sub patrafir), ne salvează dezlegându-ne prin harul Domnului de răutățile ce le-am făcut și totodată, prin sfat și călăuzire, ne învață cum să nu mai repetăm greșelile făcute.

E necesar să știți, fiindcă puțini își dau seama de aceasta, că buna noastră conștiință, care-i un dar neprețuit de mare ce l-am primit